

Добра і зла триває люта розгра.
На шворці — світ — Іванко-покиван.
І тиша, мов надтріснутий кавун,
Що так поволі в порожнечу грузне,

Аж те, що досі — кволе й невиразне,
Річки й левади сипле з рукавів.
І, віддаляючись крізь коло звукове,
Кілками — шлях, як моровиця грізна.

В закутинах, де ще провалля заклик,
Набік розвіявши дзьоби та ікла,
Неіснування ходить білий пардус.

Ні соломини, на яку — зіпертись.
І на долоні, як молюск — життя.
Ні звуку — лиш світанку їжатець.